

Bruxelles, 28. ožujka 2018.
(OR. fr)

7586/18

LIMITE

JUR 157
COUR 12
INST 133

Međuinstitucijski predmet:
2018/0900 (COD)

POP RATNA BILJEŠKA

Od: Sud Europske unije

Datum primitka: 26. ožujka 2018.

Za: Delegacije

Predmet: Izmjena Protokola br. 3 o Statutu Suda Europske unije

Za delegacije se u prilogu nalazi pismo predsjednika Suda Europske unije u kojemu predsjedniku Vijeća Europske unije izlaže zahtjev za izmjenu Protokola br. 3 o Statutu Suda Europske unije.

SUD EUROPSKE UNIJE
Predsjednik

Luxembourg, 26. ožujka 2018.

g. Boyko Borissov
predsjednik Vijeća Europske unije
Rue de la Loi 175
B – 1048 Bruxelles

Poštovani gospodine predsjedniče,

u skladu s člankom 281. drugim stavkom Ugovora o funkcioniranju Europske unije i člankom 106.a prvim stavkom Ugovora o osnivanju Europske zajednice za atomsku energiju, upućujem Vam, kao i predsjedniku Europskog parlamenta, ovaj zahtjev za izmjenu Protokola br. 3 o Statutu Suda Europske unije.

Nastavno na izvješće koje sam Vam uputio 14. prosinca 2017. u pogledu mogućih izmjena u podjeli nadležnosti između Suda i Općeg suda u području prethodnih pitanja, ovaj zahtjev sastoji se od triju glavnih dijelova: kao prvo, prijenosa na Opći sud načelne nadležnosti za odlučivanje u prvom stupnju o tužbama zbog povrede obveze na temelju članka 108. stavka 2., članka 258. i članka 259. UFEU-a, kao drugo, dodjele Sudu nadležnosti za postupanje po tužbama za poništenje u vezi s izostankom odgovarajućeg izvršenja presude koju je on donio na temelju članka 260. UFEU-a i, kao treće, uspostave za određene kategorije žalbi mehanizma prethodnog dopuštanja. Zahtjevom se usto predlaže terminološko usklađivanje.

Ovim zahtjevom žele se iskoristiti sve mogućnosti koje nudi reforma sudskog ustroja Europske unije i stoga je osobito važan za stranke, koje od Suda i Općeg suda očekuju sudsku zaštitu najviše kvalitete.

Izmjene Statuta koje sadržava ovaj zahtjev, a koje Vam prosljeđujem na svim službenim jezicima Europske unije, popraćene su detaljnim obrazloženjem, na koje upućujem.

Stojim Vam na raspolaganju za sva dodatna pojašnjenja i molim Vas, poštovani gospodine predsjedniče, da primite izraze mogeg osobitog poštovanja.

Koen Lenaerts

Nacrt izmjena Protokola br. 3 o Statutu Suda Europske unije

Kao što to proizlazi iz izvješća koje je 14. prosinca 2017. podnio Europskom parlamentu, Vijeću i Komisiji¹, Sud smatra da u ovom trenutku nije potrebno predložiti izmjenu Protokola br. 3 o Statutu Suda Europske unije radi prijenosa na Opći sud dijela nadležnosti koje izvršava u području prethodnog postupka. Razlozi tog stajališta izloženi su u navedenom izvješću i odnose se osobito na središnje mjesto koje pripada prethodnom postupku u sudskom sustavu Unije i na potrebu pružanja nacionalnim sudovima brzog i konačnog odgovora na pitanja o tumačenju ili valjanosti prava Unije koja se pred njim iznose kao i na probleme koji bi mogli nastati zbog djelomičnog prijenosa nadležnosti u prethodnom postupku na Opći sud u vrijeme kada se, s jedne strane, sa zahtjevima za prethodnu odluku upućenima Sudu postupa brzo i kada, s druge strane, reforma sudskog ustroja Europske unije još nije proizvela sve svoje učinke.

U zaključku tog izvješća Sud ipak spominje da se mogućnost naknadnog prijenosa nadležnosti u prethodnom postupku u određenim posebnim područjima ne može u potpunosti isključiti. Usto, kontekst reforme sudskog ustroja Europske unije doveo je do šire analize podjele nadležnosti između Suda i Općeg suda i postupanja Suda po žalbama.

Analize tih pitanja dovele su do ovog nacrt izmjena Protokola br. 3, koji se odnosi, kao prvo, na prijenos na Opći sud nadležnosti za odlučivanje u prvom stupnju o određenim kategorijama tužbi zbog povrede obveze, tj. uz određene jasno ograničene iznimke, o tužbama na temelju članka 108. stavka 2., članka 258. i članka 259. Ugovora o funkcioniranju Europske unije (u daljnjem tekstu: UFEU) (I), kao drugo, na prijenos na Sud nadležnosti za odlučivanje o tužbama za poništenje u vezi s izostankom odgovarajućeg izvršenja presude koju je on donio na temelju članka 260. stavka 2. ili 3. UFEU-a (II), kao treće, na uspostavljanje postupka prethodnog dopuštanja žalbi radi omogućavanja Sudu da odlučuje o određenim kategorijama žalbi samo ako ispunjavaju određene kriterije (III) i, naposljetku, na terminološko usklađivanje odredaba Protokola s odredbama UFEU-a, kako proizlazi iz Ugovora iz Lisabona (IV).

¹ Izvješće na temelju članka 3. stavka 2. Uredbe (EU, Euratom) 2015/2422 Europskog parlamenta i Vijeća od 16. prosinca 2015. o izmjeni Protokola br. 3 o Statutu Suda Europske unije (*SLEU* L 341 od 24. prosinca 2015., str. 14.)

I. Prijenos na Opći sud načelne nadležnosti za odlučivanje u prvom stupnju o tužbama zbog povrede obveze na temelju članka 108. stavka 2., članka 258. i članka 259. UFEU-a

Prvi dio ovog prijedloga odnosi se na tužbe zbog povrede obveze. Sud u suglasnosti s Općim sudom predlaže, na temelju članka 256. stavka 1. prvog podstavka, *in fine*, UFEU-a, da se na Opći sud prenese nadležnost za odlučivanje u prvom stupnju o većem dijelu tih tužbi, tj. o tužbama na temelju članka 108. stavka 2., članka 258. i članka 259. UFEU-a. U nadležnosti Suda ipak bi trebale ostati tužbe koje imaju ustavnu dimenziju ili narav hitnosti te ispitivanje tužbi koje se isključivo ili djelomično temelje na članku 260. UFEU-a i podrazumijevaju eventualno izricanje tuženiku paušalnog iznosa ili novčane kazne.

Naime, trenutačno su sve tužbe zbog povrede obveze u isključivoj nadležnosti Suda, bez obzira na njihov pravni temelj.

Iako se ta situacija mogla lako objasniti prilikom uspostave Prvostupanjskog suda u 1988. ili prilikom potpisivanja Ugovora iz Nice desetak godina kasnije, ona je ipak puno manje relevantna u 2018., u vrijeme kada Opći sud u prvom stupnju odlučuje o svim tužbama koje podnose fizičke ili pravne osobe te o tužbama (za poništenje ili zbog propusta) koje podnose države članice Unije protiv Komisijinih akata i određenih akata Vijeća. Postupanje Suda po tužbama zbog povrede obveze u više aspekata ima znatne sličnosti s postupanjem po izravnim tužbama, koje je trenutačno povjereno Općem sudu.

Naime, kad odlučuje o tužbi na temelju članka 108. stavka 2., članka 258. ili članka 259. UFEU-a, Sud mora provesti detaljnu analizu često složenih činjenica i okolnosti iz kojih proizlazi spor i prije zaključka o postojanju povrede obveze ispituje svaki tužiteljev prigovor (tj., u većini slučajeva, Komisijin). Postupanje po tim tužbama također zahtijeva dubinsku analizu točnog dosega dotičnog nacionalnog zakonodavstva ili prakse.

Opći je sud stoga osobito prikladan za odlučivanje o tim tužbama koje, kako to pokazuje iskustvo, najčešće sadržavaju mnoga činjenična pitanja koja treba riješiti. Međutim, određene tužbe koje se podnose na temelju članka 258. ili članka 259. UFEU-a ipak mogu imati ustavnu dimenziju, tako da se čini poželjnim pridržati njihovo ispitivanje Sudu. Ovdje je riječ osobito o tužbama za utvrđivanje povrede države članice obveza iz Ugovora o Europskoj uniji – uključujući povredu obveza iz Povelje Europske unije o temeljnim pravima – ili o tužbama koje se podnose u okviru glave V. dijela trećeg UFEU-a, koja uspostavlja područje slobode, sigurnosti i pravde. Naime, predmeti pred Sudom u potonjem području – bilo izravno, u okviru tužbe za poništenje ili zbog povrede obveze, bilo putem prethodnog postupka – često otvaraju osobito osjetljiva i hitna pitanja tumačenja ili valjanosti, koja su teško spojiva s postojanjem u tim područjima dvostrukog stupnja sudovanja.

Također se ne može isključiti da, čak i u okviru tužbi koje će se prenijeti na Opći sud, predmet zaslužuje da se o njemu konačno odluči kad zahtijeva temeljnu odluku ili kad to opravdavaju iznimne okolnosti u vezi s, među ostalim, hitnošću postupka. Poput pravila predviđenog člankom 256. stavkom 3. UFEU-a, u slučaju u kojem bi se Općem sudu povjerila nadležnost u području prethodnog postupka, ovaj prijedlog stoga predviđa mogućnost za Opći sud da predmet uputi Sudu kako bi on odlučio. To bi se upućivanje moglo izvršiti po službenoj dužnosti ili na zahtjev stranke. Radi dobrog sudovanja i izbjegavanja odugovlačenja postupka takav bi se zahtjev morao ipak podnijeti odmah prilikom podnošenja tužbe (kad zahtjev podnosi tužitelj) ili prilikom podnošenja odgovora na tužbu (kad zahtjev podnosi tuženik).

Naposljetku, predlažu se mjere radi očuvanja djelotvornosti tužbi zbog povrede obveze. Budući da je primarni cilj tih tužbi okončanje povreda prava Unije koje proizlaze iz neprenošenja pravila tog prava u nacionalno pravo ili iz njegove pogrešne primjene, prijenos na Opći sud nadležnosti za odlučivanje u prvom stupnju o tim tužbama ne može imati za učinak produljivanje situacija neusklađenosti s pravom Unije zbog mogućnosti, predviđene člankom 256. stavkom 1. drugim podstavkom UFEU-a, podnošenja žalbe protiv odluka Općeg suda u tom području.

Zbog toga se predlaže izmjena članka 61. Statuta kako bi se, u slučaju žalbe protiv odluke Općeg suda u okviru tužbe zbog povrede obveze, predvidjelo da će Sud konačno odlučiti o sporu, i pravno i činjenično, ako ocijeni da je žalba osnovana i da je potrebno ukinuti odluku Općeg suda. Ta će mjera – koja se dodaje mogućnostima već predviđenima Statutom i Poslovnikom Suda radi brzog postupanja u predmetima o kojima odlučuje (vidjeti, primjerice, članke 133. do 136. Poslovnika, koji se na žalbeni postupak primjenjuju na temelju njegova članka 190. stavka 1. te njegov članak 53. stavak 3. ili članak 181.) – tako omogućiti zadržavanje mogućnosti podnošenja žalbe protiv budućih odluka Općeg suda u području povreda obveze, osiguravajući pritom brzo odvijanje postupka pred Sudom i, prema tome, konačnu odluku o navodnoj povredi dotične države članice prava Unije.

U istom duhu, tužbe na temelju članka 260. stavka 2. UFEU-a ili na zajedničkom temelju njegova članka 258. i članka 260. stavka 3. isključene su iz okvira ovog prijedloga i u ovom bi trenutku ostale, prema tome, u isključivoj nadležnosti Suda. To se isključenje objašnjava nastojanjem da se ne uzrokuje pretjerano produljenje trajanja postupaka te osjetljivom naravi tužbi na temelju tih članaka, koji predviđaju mogućnost za Sud da državi članici koja nije ispunila svoje obveze izrekne plaćanje paušalnog iznosa ili novčane kazne.

Nadalje, što se tiče tužbi na temelju članka 258. i članka 260. stavka 3. UFEU-a, valja navesti da se Sud, iako mu je bilo podneseno nekoliko tužbi na tom dvostrukom temelju, još nije izjasnio o području primjene ili dosegu članka 260. stavka 3. UFEU-a jer je sve tužbe podnesene na temelju te odredbe Komisija povukla prije odluke Suda.

II. Prijenos na Sud nadležnosti za odlučivanje o tužbama za poništenje u vezi s izostankom odgovarajućeg izvršenja presude koju je on donio na temelju članka 260. stavka 2. ili 3. UFEU-a

U skladu s člankom 260. UFEU-a, sud koji odlučuje o povredi obveze može ne samo utvrditi povredu države članice obveza koje ima na temelju Ugovorâ nego i državi koja nije ispunila svoje obveze naložiti plaćanje paušalnog iznosa ili novčane kazne. To može biti slučaj, među ostalim, kad se protiv države članice drugi put pokreće postupak zbog izostanka odgovarajućeg izvršenja prve presude zbog povrede obveze (članak 260. stavak 2. drugi podstavak UFEU-a).

U okviru svojih ovlasti provjere mjera koje donese država članica kako bi se uskladila s presudom Suda i naplate iznosa sankcija Komisija može donijeti akte koji se mogu pobijati tužbom za poništenje pred Općim sudom, na temelju njegove načelne nadležnosti za odlučivanje u prvom stupnju o tim vrstama tužbi, predviđene člankom 256. stavkom 1. UFEU-a.

U trenutačnom stanju podjele nadležnosti činjenica da jedino Sud odlučuje o tužbama zbog povrede obveze može u određenim situacijama dovesti do znatnih nesigurnosti u pogledu točnog opsega nadležnosti Općeg suda i do ozbiljnih problema kad se stajališta Komisije i države članice o kojoj je riječ razlikuju, osobito u pogledu prikladnosti mjera koje je ta država članica donijela kako bi postupila u skladu s presudom Suda. Provjera Komisije – a potom Općeg suda – mjera koje je država članica donijela kako bi postupila u skladu s presudom Suda kojom se ta država osuđuje na plaćanje novčane kazne i naplata iznosa koje ona duguje na temelju izrečenih sankcija nužno moraju voditi računa o opsegu povrede obveze, kako ga je utvrdio Sud u svojoj presudi. Kao što je to presudio sam Opći sud, priznati suprotno imalo bi za posljedicu da bi, nakon osporavanja države članice Komisijine ocjene koja prelazi sam tekst izreke presude Suda, Opći sud bio prisiljen izjasniti se o usklađenosti nacionalne prakse ili propisa s pravom Unije i tako zadirati u isključivu nadležnost Suda u tom pogledu (vidjeti osobito točku 90. presude od 29. ožujka 2011., Portugal/Komisija (T-33/09, EU:T:2011:127), koju je Sud povodom žalbe potvrdio u presudi od 15. siječnja 2014., Komisija/Portugal (C-292/11 P, EU:2014:3)).

Taj rizik nije manji u predloženom sustavu prijenosa na Opći sud određenih kategorija tužbi zbog povrede obveze. Doduše, Opći će sud moći lakše ocijeniti zakonitost Komisijinih provedbenih mjera u odnosu na povredu obveze za koju će sam definirati opseg. No, uz činjenicu da će za određene povrede obveze ostati nadležan Sud, ne smije se izgubiti iz vida da će žalba uvijek biti moguća kako protiv izvorne presude Općeg suda o utvrđivanju povrede obveze tako i protiv presude o poništenju Komisijinog naknadnog akta. Pravnoj nesigurnosti koja bi iz toga mogla proizići pridružuju se i dodatni rokovi potrebni u postupcima zbog povrede obveze, za koje se može ocijeniti da će, s obzirom na to da su dospjeli u takvu fazu problema s izvršenjem, već biti predugi.

Zbog toga se predlaže isključiva nadležnost Suda za sporove u vezi s povredama obveze država koje može pratiti financijska sankcija, bez obzira na to je li riječ o prvotnom utvrđivanju samog postojanja povreda obveza koje proizlaze iz prava Unije – u okviru tužbe koja se zajednički temelji na članku 258. UFEU-a i članku 260. stavku 3. UFEU-a – ili o sporovima koji mogu nastati nakon osude na plaćanje paušalnog iznosa ili novčane kazne.

III. Postupak prethodnog dopuštanja Suda određenih žalbi

Treći dio ovog prijedloga odnosi se na žalbe i na uspostavu za određene kategorije žalbi postupka prethodnog dopuštanja: Sud bi ispitivao jedino žalbe koje u potpunosti ili djelomično otvaraju važna pitanja za razvoj prava Unije ili u kojima su u pitanju njegovo jedinstvo i dosljednost.

Predlaže se da se takav postupak uspostavi jedino u slučajevima u kojima je spor već bio predmet ispitivanja neovisnog upravnog tijela, tj. u predmetima u kojima je već bio iskorišten upravni pravni lijek prije nego što su izneseni pred Opći sud. To vrijedi, među ostalim, za odluke koje u području žigova donosi Ured Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO), gdje postoje žalbena vijeća, ali i za odluke različitih agencija Unije u kojima postoje upravna žalbena tijela, poput Ureda Zajednice za biljne sorte (CPVO) ili Europske agencije za kemikalije (ECHA).

U svim tim slučajevima sporne odluke već su bile predmet dvostrukog nadzora zakonitosti prije nego što su bile iznesene pred Sud. To objašnjava, u tim područjima, znatan broj žalbi odbačenih kao očito nedopuštenih ili očito neosnovanih, iako je ipak trebalo provesti njihovo ispitivanje i angažirati znatne resurse².

Kako bi se Sudu omogućilo da se usredotoči na predmete koji stvarno zahtijevaju njegovu pozornost i da optimalno iskorištava svoje resurse, predlaže se da se u Statut unese članak 58.a o prethodnom dopuštanju žalbi.

U skladu s člankom 256. stavkom 1. drugim podstavkom UFEU-a, protiv odluka Općeg suda u tim područjima moći će se i dalje podnijeti žalba pred Sudom, ograničena na pravna pitanja, ali će na stranci koja osporava odluku Općeg suda biti da dokumentom priloženim žalbi dokaže svoj interes s obzirom na važnost iznesenog pitanja za jedinstvo, dosljednost i razvoj prava Unije.

² Kao što to pokazuje statistika, od 194 žalbena postupka koje je Sud zatvorio u 2017., njih 57 bilo je zatvoreno rješenjem donesenim na temelju članka 181. Poslovnika, tj. 29,4 % od svih zatvorenih žalbenih postupaka. Taj je udio u 2016. bio još i veći jer je bilo 88 predmeta koji su zatvoreni rješenjem na temelju članka 181. Poslovnika, tj. gotovo 50 % svih žalbenih postupaka koje je Sud zatvorio u toj godini (182 žalbena postupka). Žalbenih postupaka pokrenutih u području intelektualnog vlasništva i zatvorenih rješenjem bilo je 51 (u 2016.) i 22 (u 2017.).

Ocjena jesu li te pretpostavke³ ispunjene bila bi zadaća određenog vijeća Suda. To bi stoga bila kolegijaska i obrazložena odluka. Ona bi se donijela vrlo rano, isključivo s obzirom na pobijanu odluku Općeg suda i dokument koji žalbi priloži žalitelj. Žalba bi se ili dopustila, u potpunosti ili djelomično, i postupak bi se normalno nastavio ili se ne bi dopustila i ispitivanje predmeta ne bi započelo.

U prvom slučaju žalitelj bi bio obaviješten o tome da je njegovu žalbu Sud dopustio te bi se potom ta žalba dostavila drugim strankama postupka pred Općim sudom i postupak bi se normalno nastavio, u skladu s uobičajenim postupovnim pravilima.

U drugom slučaju žalitelj bi bio obaviješten o razlozima nedopuštanja njegove žalbe i ona se ne bi dostavila drugim strankama postupka pred Općim sudom, čija bi odluka postala konačna nakon isteka roka za žalbu.

Taj mehanizam – čiji točni detalji moraju biti utvrđeni Poslovníkom Suda i koji ne dovodi u pitanje njegovu mogućnost da o predmetu odluči rješenjem ako se pokaže da se žalba može odmah odbaciti ili prihvatiti na temelju članaka 181. ili 182. Poslovnika – trebao bi Sudu omogućiti najbolje iskorištavanje njegovih resursa, bez ugrožavanja prava stranaka na djelotvoran pravni lijek, zajamčenog člankom 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima.

IV. Terminološko usklađivanje

Prilikom analize odredaba koje uređuju nadležnosti Suda i Općeg suda primijećeno je da terminologija korištena u članku 51. Statuta za označivanje akta ili propuštanja djelovanja protiv kojih se može podnijeti tužba odgovara terminologiji Ugovora u njegovoj verziji prije izmjena na temelju Ugovora iz Lisabona.

Iz toga proizlazi rizik od nesigurnosti u pogledu točne podjele nadležnosti predviđene tom odredbom.

Stoga je potrebno ponovno uspostaviti usklađenost između relevantnih odredaba Ugovora i članka 51. Statuta i u tom smislu u točki (a) podtočki i. i točki (b) te odredbe preuzeti terminologiju korištenu u člancima 263. i 265. UFEU-a.

³ Slične onima za preispitivanje predviđenima člankom 256. stavkom 2. drugim podstavkom UFEU-a, koje se također može provesti tek nakon što su predmet ispitala dva uzastopna tijela (specijalizirani sud, a potom Opći sud).

EUROPSKI PARLAMENT I VIJEĆE EUROPSKE UNIJE,

uzimajući u obzir Ugovor o funkcioniranju Europske unije, a posebno njegov članak 256. stavak 1. i članak 281. drugi stavak,

uzimajući u obzir Ugovor o osnivanju Europske zajednice za atomsku energiju, a posebno njegov članak 106.a stavak 1.,

uzimajući u obzir zahtjev Suda od ...,

nakon prosljeđivanja nacrtu zakonodavnog akta nacionalnim parlamentima,

uzimajući u obzir mišljenje Europske komisije od ...,

u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom,

budući da:

- (1) Na poziv koji su mu Europski parlament i Vijeće uputili 16. prosinca 2015., u okviru usvajanja reforme sudskog ustroja Europske unije, Sud je s Općim sudom proveo cjelovitu analizu nadležnosti koje izvršavaju i razmotrio je li prilikom navedene reforme potrebno provesti određene izmjene u podjeli nadležnosti između Suda i Općeg suda.
- (2) Kao što to proizlazi iz izvješća koje je podnio Europskom parlamentu, Vijeću i Komisiji 14. prosinca 2017., Sud smatra da u ovom trenutku nije potrebno predložiti izmjene u pogledu postupanja s prethodnim pitanjima koja su mu podnesena na temelju članka 267. Ugovora o funkcioniranju Europske unije. Naime, prethodna su pitanja kamen temeljac sudskog sustava Unije i s njima se postupa brzo, tako da u ovom trenutku prijenos na Opći sud nadležnosti za odlučivanje o prethodnim pitanjima u područjima posebno određenima Statutom nije nužan.

- (3) Međutim, analiza Suda i Općeg suda pokazala je da se, kad odlučuje o tužbama podnesenima na temelju članka 108. stavka 2. Ugovora o funkcioniranju Europske unije ili na temelju njegova članka 258. ili 259., pred Sud često iznose sporovi koji u biti predstavljaju činjenična pitanja, bliska onima koja Opći sud u ovom trenutku ispituje kad odlučuje o tužbama koje su mu podnesene na temelju članka 256. stavka 1. Ugovora o funkcioniranju Europske unije. Kako bi se podjela nadležnosti između Suda i Općeg suda učinila jasnijom i tim sudovima omogućilo da se usredotoče na svoje temeljne zadaće, Općem sudu stoga valja dodijeliti nadležnost za odlučivanje u prvom stupnju o tužbama zbog povrede obveze na temelju članka 108. stavka 2. te članaka 258. i 259. Ugovora o funkcioniranju Europske unije.
- (4) Međutim, budući da određene tužbe na temelju članka 258. i 259. tog ugovora mogu imati ustavnu dimenziju ili narav hitnosti ili osobite osjetljivosti, Sudu valja pridržati tužbe na temelju tih članaka kad imaju za cilj utvrđivanje povrede obveza koje proizlaze iz Ugovora o Europskoj uniji, iz glave V. dijela trećeg Ugovora o funkcioniranju Europske unije ili iz akta donesenog na temelju te glave. Nadalje, valja predvidjeti mogućnost za Opći sud da predmet koji je pred njim iznesen uputi Sudu kako bi on mogao odlučiti ako ocijeni da taj predmet zahtijeva temeljnu odluku ili ako to opravdavaju iznimne okolnosti.
- (5) S obzirom na osjetljivu narav tužbi na temelju članka 260. stavka 2. ili 3. Ugovora o funkcioniranju Europske unije – koje mogu dovesti do izricanja paušalnih iznosa ili novčanih kazni – te kako se ne bi uzrokovalo prekomjerno produljenje trajanja postupaka, povezano s mogućnošću podnošenja žalbe protiv odluka Općeg suda, tužbe na temelju tog članka trebale bi u ovom trenutku ostati u isključivoj nadležnosti Suda. Međutim, budući da tužbe za poništenje koje podnosi država članica protiv Komisijina akta koji se odnosi na izostanak odgovarajućeg izvršenja presude koju je Sud donio na temelju članka 260. tog ugovora ulaze u nadležnost Općeg suda i da, kao što to proizlazi iz sudske prakse, potonji sud može naići na ozbiljne poteškoće prilikom odlučivanja o tim tužbama kad se stajališta Komisije i dotične države članice razlikuju u pogledu prikladnosti mjera koje je ta država donijela kako bi postupila u skladu s presudom Suda, potrebno je sve sporove u vezi s povredom obveze države članice koje može pratiti financijska sankcija pridržati isključivo Sudu, uključujući sporove koji mogu nastati nakon osude dotične države na plaćanje paušalnog iznosa ili novčane kazne.
- (6) Kako bi se očuvala djelotvornost postupka zbog povrede obveze, usto valja predvidjeti, u slučaju žalbe podnesene protiv odluke koju je Opći sud donio u okviru tužbe zbog povrede obveze, da Sud konačno odlučuje o sporu, i pravno i činjenično, ako ocijeni da je žalba osnovana i da je potrebno ukinuti tu odluku.

- (7) Naposljetku, iz analize Suda i Općeg suda proizlazi da se brojne žalbe podnose u predmetima u kojima je već provedeno dvostruko ispitivanje, najprije od strane neovisnog upravnog tijela, a potom od strane Općeg suda, i da velik broj tih žalbi Sud odbija odnosno odbacuje zbog njihove očite neosnovanosti ili očite nedopuštenosti. Stoga, kako bi se Sudu omogućilo da se usredotoči na predmete koji zahtijevaju njegovu punu pozornost, predlaže se, radi osiguranja dobrog sudovanja, uspostaviti za žalbe u vezi s predmetima u kojima je neovisno upravno tijelo već odlučivalo prije tužbe pred Općim sudom mehanizam prethodnog dopuštanja. Tako bi na stranci koja osporava odluku Općeg suda u takvim predmetima bilo da Sud prethodno uvjeri u važnost pitanja iz žalbe za jedinstvo, dosljednost ili razvoj prava Unije.
- (8) Protokol br. 3 o Statutu Suda Europske unije stoga valja izmijeniti, pritom osiguravajući punu terminološku usklađenost između njegovih odredaba i odgovarajućih odredaba Ugovora o funkcioniranju Europske unije i predvidjeti odgovarajuće prijelazne odredbe o postupanju s predmetima u tijeku na dan stupanja na snagu ove uredbe,

DONIJELI SU OVU UREDBU:

Članak 1.

Protokol br. 3 o Statutu Suda Europske unije mijenja se kako slijedi:

1. Članak 51. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 51.

1. Odstupajući od pravila utvrđenog u članku 256. stavku 1. Ugovora o funkcioniranju Europske unije, Sud pridržava nadležnost u:

(a) postupcima iz članaka 263. i 265. Ugovora o funkcioniranju Europske unije kada ih države članice pokreću:

i. protiv zakonodavnog akta, akta Vijeća, osim preporuke ili mišljenja, akta Europskog parlamenta ili Europskog vijeća s pravnim učinkom prema trećima, ili protiv propuštanja djelovanja Europskog parlamenta, Europskog vijeća ili Vijeća, osim:

- odluka koje donosi Vijeće na temelju članka 108. stavka 2. trećeg podstavka Ugovora o funkcioniranju Europske unije;
- akata Vijeća donesenih na temelju uredbe Vijeća o mjerama za zaštitu trgovine u smislu članka 207. Ugovora o funkcioniranju Europske unije;
- akata Vijeća kojima Vijeće izvršava provedbene ovlasti u skladu s člankom 291. stavkom 2. Ugovora o funkcioniranju Europske unije.

ii. akta ili propuštanja djelovanja Komisije na temelju članka 331. stavka 1. Ugovora o funkcioniranju Europske unije.

(b) postupcima iz članaka 263. i 265. Ugovora o funkcioniranju Europske unije kada ih pokreće institucija Unije protiv zakonodavnog akta, akta Vijeća, Komisije ili Europske središnje banke, osim preporuke ili mišljenja, akta Europskog parlamenta ili Europskog vijeća s pravnim učinkom prema trećima, ili protiv propuštanja djelovanja Europskog parlamenta, Europskog vijeća, Vijeća, Komisije ili Europske središnje banke.

(c) postupcima iz članka 263. Ugovora o funkcioniranju Europske unije kada ih države članice pokreću protiv akta Komisije u vezi s izostankom odgovarajućeg izvršenja presude koju je Sud donio na temelju članka 260. stavka 2. drugog podstavka ili stavka 3. drugog podstavka Ugovora o funkcioniranju Europske unije.

2. Opći sud nadležan je za odlučivanje u prvom stupnju u postupcima na temelju članka 108. stavka 2. drugog podstavka, članka 258. ili članka 259. Ugovora o funkcioniranju Europske unije, osim, u pogledu postupaka na temelju jedne od tih dviju potonjih odredaba, postupaka za utvrđivanje povrede države članice obveza koje ima na temelju Ugovora o Europskoj uniji, glave V. dijela trećeg Ugovora o funkcioniranju Europske unije ili akta donesenog na temelju te glave.

Kada predmet zahtijeva temeljnu odluku ili kada to opravdavaju iznimne okolnosti, Opći sud može, po službenoj dužnosti ili na zahtjev stranke, uputiti predmet Sudu kako bi on odlučio.

Zahtjev iz prethodnog podstavka podnosi se, ovisno o slučaju, u tužbi kojom se pokreće postupak ili u roku od dva mjeseca od njezine dostave tuženiku.”

2. Umeće se sljedeći članak:

„Članak 58.a

Kada je obvezno obraćanje neovisnom upravnom tijelu prije nego što se može podnijeti tužba Općem sudu, ispitivanje žalbe protiv odluke potonjega uvjetovano je njezinim prethodnim dopuštanjem od strane Suda.

Žalba se dopušta, prema uvjetima propisanim Poslovnikom, kad u potpunosti ili djelomično otvara važno pitanje za jedinstvo, dosljednost ili razvoj prava Unije.

Kada se žalba ne dopusti, odluka o nedopuštanju mora biti obrazložena.”

3. Članak 61. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 61.

Ako je žalba osnovana, Sud ukida odluku Općeg suda. Može sam konačno odlučiti o sporu ako stanje postupka to dopušta ili može vratiti predmet na odlučivanje Općem sudu.

U slučaju vraćanja predmeta Općem sudu taj je sud vezan odlukom Suda glede pravnih pitanja.

Ako je žalba koju je podnijela država članica ili institucija Unije, koja se nije uključila u postupak pred Općim sudom, osnovana, Sud može, ako to smatra potrebnim, navesti koji se učinci ukinute odluke Općeg suda moraju smatrati konačnima za stranke u sporu.

Odstupajući od prvog stavka, Sud ispituje sve relevantne činjenične i pravne elemente i konačno odlučuje o sporu ako žalbu protiv odluke Općeg suda donesene na temelju članka 51. stavka 2. ovog Statuta proglasi osnovanom.”

Članak 2.

Predmeti koji su na temelju ove uredbe u nadležnosti Općeg suda i koji su na dan stupanja na snagu ove uredbe u tijeku pred Sudom, ali u kojima pisani dio postupka na taj dan još nije zatvoren, upućuju se Općem sudu.

Članak 3.

Predmeti koji su na temelju ove uredbe u nadležnosti Suda i koji su na dan stupanja na snagu ove uredbe u tijeku pred Općim sudom, ali u kojima pisani dio postupka na taj dan još nije zatvoren, upućuju se Sudu.

Članak 4.

Mehanizam iz članka 58.a Statuta ne primjenjuje se na žalbe o kojima Sud vodi postupak na dan stupanja na snagu ove uredbe.

Članak 5.

Ova uredba stupa na snagu prvog dana mjeseca koji slijedi nakon njezine objave u *Službenom listu Europske unije*.

Ova je uredba u cijelosti obvezujuća i izravno se primjenjuje u svim državama članicama.

Sastavljeno u Strasbourgu ...

Za Europski parlament

Za Vijeće

Predsjednik

Predsjednik